

На осемнайсетия ден...

Беше тиха октомврийска вечер. Слънцето тъкмо прибираше лъчите си и с тях си отиваше и топлината на деня. Завръщайки се у дома след тежък работен ден, Джонатан срещна на двора сина си Пол, който весело гонеше кучето и се смееше. Детето радостно поздрави баща си и се затича към него, за да го прегърне.

Джонатан влезе в къщата, внимателно остави лаптопа си на земята, свали обувките и сакоето си, а после се отправи към кухнята, където съпругата му Клер вече сервираше вечерята. Той я погледна смутено и каза:

– Трябва да ти кажа нещо. Тя продължи, сякаш не чува думите му, но сърцето ѝ се изпълни с горчивина.

Вечерята премина в тягостно мълчание, а когато завърши, Джонатан се обърна към сина им и каза:

– Пол, иди в стаята си, с майка ти трябва да поговорим! Тогава хвана ръката на съпругата си и без да иска да задържа повече онова, което имаше да казва, изрече:

„Искам развод!“

Клер притаи дъх и първо попита тихо, но след като не получи отговор, хвърли яростно чиниите по пода и започна да крещи, повтаряйки един и същ въпрос: „Защо?“

Джонатан, който не можеше да ѝ даде задоволителен отговор, стоеше, изпитвайки към нея единствено съжаление, защото любовта между тях отдавна се беше изгубила някъде сред мъглата на сивото ежедневие, а неговото сърце сега принадлежеше на друга.

С жест, изразяващ силно и дълбоко чувство на вина, той ѝ остави на масата подготвените документи за развода, които установяваха правно отношенията между тях и че тя получава къщата и семейния автомобил, а също и дял от трийсет процента от собствеността в управляваната от него компания. Юридически всичко изглеждаше съвсем коректно и почтено, той не желаше да я лишава от онова, което ѝ се падаше по право, дори напротив, по-скоро имаше желание да я компенсира, но тя яростно скъса документите на малки парчета, напомнящи късовете, на които приличаше разбитото ѝ сърце.

Нощта, толкова спокойна навън, премина тягостно и безсънно в дома им. На сутринта, докато двамата съпрузи тихо се разминаха в кухнята, Клер се обърна към мъжа си и каза:

- Нека поговорим отново. Ще ти дам развод и се отказвам от всички материални придобивки, които ми предлагаш, но имам едно условие – да си дадем един последен месец, в който да останем заедно и да се опитаме да живеем възможно най-нормално, най-малкото заради предстоящите изпити за гимназията на Пол. И още едно, последно. Нали помниш деня, в който се венчахме, когато за първи път дойдохме тук заедно, ти ме пренесе на ръце през прага?

– Да, разбира се, че си спомням, Клер!

– Сега те моля всеки ден сутрин да ме изнасяш на ръце оттук.

– Добре, звучи приемливо, нека бъде така, наистина е по-добре да не разстройваме Пол преди важните изпити, които му предстоят!

На следващия ден Джонатан пренесе съпругата си на ръце през прага и докато минаваше с нея разстоянието от спалнята към дневната, около десет метра, и двамата се почувстваха неловко заради физическата близост помежду им, която в последно време липсваше. В този момент двамата чуха гласа на сина им, който каза с изненада: „О, татко, ти носиш мама на ръце.“ Тези думи сякаш пронизаха сърцето на бащата.

На втория ден съпрузите повториха тази сцена пред сина си още по-добре. Клер прегърна мъжа си, увивайки нежно ръцете си около врата му, а той я погледна и забеляза колко е хубава, осъзнавайки, че отдавна не се е вглеждал в нея.

На четвъртия ден, пренасяйки я, Джонатан почувства още по-голяма интимност и топлина между тях и се замисли колко ли тъга ѝ причинява. В следващите дни близостта им ставаше все по-голяма.

На осемнайсетия ден синът им попита баща си кога ще пренесе майка му, защото вече беше свикнал да ги вижда така, а на следващия ден, докато Клер избираше тоалет пред огледалото, Джонатан забеляза колко широки са станали всичките ѝ дрехи, защото доста е отслабнала. Тогава буквално опарен и съкрушен от мисълта за годините, които тя му беше посветила, за всеотдайната ѝ грижа и любов и за болката, страданието и горчивината, през които сега преминаваше, той излезе бързо от дома им и отиде при Ингрид, за да ѝ каже, че всъщност не желае да се разделя с жена си.

Върна се обратно при Клер и ѝ каза, че я обича и иска да останат заедно. Следващите дни минаваха бързо и приятно, а те ставаха все по-щастливи и близки. Джонатан всеки ден се прибираше у дома с красив букет цветя, който поднасяше с обич на жена си, докато една вечер, когато условният месец беше изтекъл, не успя да ѝ го даде, защото я намери мъртва в леглото.

От месеци Клер се бореше с тежка диагноза и дори не бе споменала у дома...

„Докато смъртта ни раздели“ е обещанието, с което се вричаме един на друг в деня на нашето венчание - смъртта и никой друг!

Юридически решения и възможности съществуват много, но законите на Христос, които ние следваме, са закони на любовта.

Затова отговорът на Исус към въпроса на фарисеите в днешния евангелски откъс от свети Марко: „Позволено ли е на мъж да напусне жена си?... Моисей е позволил да напише мъжът разводно писмо и да я напусне...“, изобщо не ни изненадва:

„Поради вашето жестокосърдие ви е написал тая заповед. Но в началото на създанието Бог ги сътвори мъж и жена. Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи до жена си и ще бъдат една плът. И тъй, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва.“

Сватбеният ден продължава часове наред, но след тържеството започва истинският съвместен живот, който е до края, а кога ще бъде той, знае само Бог. Затова нека се опитаме да превъзмогваме слабостите и грешките си, загърбвайки егоизма и превръщайки семейството и брака си в училище на любовта, в което всеки ден се намираме между осемнайсетия и трийстия ден от днешния разказ, в който прошката, близостта и обичта все повече се увеличават помежду ни, защото ако има по-трогателна и красива от „новата“ любов между двама млади влюбени, това е само и единствено „старата любов“, устояла на буреносните изкушения и изпитания на времето!